

„Amint az Atyának élete van önmagában, úgy adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában, és hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson, mivel ő az emberfia.”

Hosszú időn át foglalkoztatott, sőt bántott engem, hogy a Szentírás miért tartalmaz olyan sok látszólagos ellentmondást. Nyilván mindenki tud ilyeneket mondani. Pl. *„Atyám házában sok hely van”* (sokan fognak bejutni), v.ö. *„Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz”* (kevesen fognak bejutni). Vagy ugyanígy: *„Aki nincs ellenünk, az velünk van.”* v.ö. *„Aki nem gyűjt velem, az szétszór”*. Aztán lassan rájöttem, hogy ez arra jó, hogy ne akarjam az Igazságot, mint egy készterméket megkapni. Isten Igazsága csak gondolkodással (elgondolkodni rajta, ahogy Mária tette), elmélkedéssel, fáradság árán ragadható meg. Nem kell, nem is szabad megspórolni ezt a fáradozást. Sőt, egyszer valaki egyenesen azt tanácsolta, hogy a Szentírás tanulmányozása során üdvös dolog, ha fellapozzuk azokat a helyeket, amik látszólagos ellentmondásban vannak az éppen tanulmányozott hellyel. Így lesz a látásmódunk tisztább, összetettebb, valóságot jobban megragadó. Így lesz a birtokomban „élő igazság” a könyvek „halott igazsága” helyett – hogy utaljak Henri Boulad 2008-as előadásának egy gondolatára. (*Igazság és az igazságok*, BTV, 2015.12.10.)

A látszólagos ellentmondások körébe tartoznak Jézus kijelentései az Atya és a Fiú viszonyáról. Hol azt mondja, hogy az Atya és én egy vagyunk, hol pedig azt, hogy az Atya nagyobb nálam. Vagy, mint itt is: *„A Fiú önmagában nem tehet semmit, csak azt teheti, amit az Atyánál lát”*. Ezen a kérdésen is sokat gondolkodtam, és végül épp’ a mai idézet segített tisztán (legalábbis tisztábban) látnom. Az Atyának élete van önmagában – vagyis nem született, öröktől fogva létezik, nem függ senkitől. A Fiúnak is élete van önmagában – vagyis nem született, öröktől fogva létezik, nem függ senkitől. Mégis: ezt az önmagában való életet az Atyától kapta. Az Atya lemondott arról, hogy csak neki legyen ilyen élete. A Fiúnak adta, és ezért a Fiúnak is ilyen élete van. Vagyis: egyik ők abban, hogy önmagukban való életük van, de mégis, ezt az Atya adta a Fiúnak, így ő valamilyen értelemben mégis különbözik tőle, mégis előbbre való.

Az Atya és a Fiú viszonyát az „egymásban levés” kifejezés szemlélteti legjobban. A Fiú benne van az Atyában, ahogy a szivacs a tengerben. De az Atya is benne van a Fiúban, ahogy a tenger is benne van a szivacsban. Kicsit (?) ilyennek kellene lenni a házastársaknak is. Egy test - egy lélek ők, szoktuk mondani, csak nem gondoljuk eléggé komolyan. Feladatunk, hogy egyre inkább eggyé váljunk a házastársunkkal. Ide idézem Henri Boulad előadásának záró gondolatát: *„Az ember végső célja, hogy eggyé váljon. Eggyé saját magával, eggyé Istennel, eggyé másokkal, eggyé a világgal.”*

Ezek a gondolatok csupán érdekességnek tűnhetnek. Aki szeret ilyesmiken rágódni, az tegye bátran. A lényeg, ami igazán kell, hogy izgasson bennünket, az az ítélet. Hogy fogunk megállni Isten előtt az ítéleten? Jézus, a Fiú fog ítéletet tartani, mert az Atyától erre kapott felhatalmazást. Mi az ítélet tartalma? *„Aki ígémet hallgatja és hisz annak, aki engem küldött, örök élete van, és nem kerül ítéletre, hanem már átment a halálból az életre.”* Vagyis a Fiú ítél, aszerint, hogy hiszünk-e az Atyának, Jézusnak az Atyától kapott tanításának, és sikerült-e azt életünk során valóra váltani.

„Ez a mi munkánk; és nem is kevés.” (József Attila)

Gyulai Zsolt, Budapest